

Fer pinya

Estimats diocesans,

Comencem el temps de l'Advent, i ens predisposem santament a entendre, un cop més, que el Senyor va venir, vindrà i està venint. El nostre Déu és Algú que camina vers nosaltres, i ho fa de manera apassionada. Res ni ningú no l'aturarà. L'Advent és el temps per redescobrir de nou aquesta proximitat contínua, dolça i insistent de Déu. Som nosaltres qui, lliurement, obrirem el nostre cor o el tancarem. Que no ens venci el perill de no acceptar aquest moviment d'aproximació de Déu vers nosaltres.

Avui vivim, de manera conscient, un fort moment missioner en l'Església. Som missió, i això vol dir que nosaltres no ens podem sostenir pensant que tot depèn de nosaltres. Les lluites titàniques són un mal plantejament. Tard o d'hora, caiem en l'error dolorós d'un activisme voluntarista que dubta de Déu i de la seva gràcia. Vacil·lem i ens precipitem en un profund abisme pensant, per exemple, que ser cristià és saber coses —quantes més, millor. No és pas així: Jesús mateix enalteix Déu, el Pare, perquè ha revelat als senzills els misteris del Regne. El desencert missioner encara és molt més patètic quan deixem que l'individualisme esdevingui el criteri de la proposta cristiana. Per això, us proposo una breu consideració sobre aquesta dita nostra: «fer pinya».

L'Advent, que és l'espera esperançada del retorn de Jesucrist, ens convida a no perdre el fil del sentit comunitari de la salvació que Déu vol per a tota la humanitat. Massa sovint anem sols. Entre nosaltres no pot ser així, si ens diem catòlics —«nosaltres», quina paraula més nostra i més entremaliada, en fi—. Aspirem a viure la nostra fe en comunitat, i millor fent pinya.

El desig avui es converteix en virtut i, per tant, col·laborar entre nosaltres es converteix en una urgència pastoral de primer ordre. Els qui viuen estimant es mantenen units. No banalitzem, si us plau, les nostres mostres d'amor, de servei i de justícia. Allò que fem ens defineix, i la manera com esperem també. No volem de cap manera desesperar-nos durant aquest Advent. Ans al contrari, volem descobrir la vinguda del Senyor a les nostres vides. Una manera inequívoca de reconèixer la seva presència és, i serà, l'experiència de comunitat que vivim.

L'Advent, que per als nostres germans ortodoxos és conegut com la Petita Quaresma, és també un temps de conversió. Ens cal restar vigilants als petits detalls, perquè és en els elements que semblen més anecdòtics i passatgers que Déu vol visitar-nos. Déu ens truca a la porta del nostre cor i ens demana humilment: «—Em deixes entrar?». La preparació d'aquestes quatre setmanes passa, no ho descuidem, per reforçar els nostres llaços i vincles amb la comunitat. Les nostres relacions parlen de nosaltres. Afavorim, doncs, els nostres moments d'oració, de servei, de formació i de celebració. Fem-ho. Sense por. L'esperança és el nostre tresor, perquè l'esperança és Jesucrist mateix, que viu en nosaltres.

La lògica de l'Advent, avui, passa pel nostre bisbat: per enfortir no pas el ritme de la nostra marxa, sinó per consolidar el sentit diocesà de la nostra fe. Déu està venint. No ho dubtem. Ho fa de tal manera que vol, de nou, néixer en els nostres cors, en les nostres famílies, i, com no, en les nostres comunitats. «Fer pinya», avui, és per a la nostra missió diocesana un imperatiu ple d'esperança. Acceptem-lo.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero

Bisbe de Lleida

Hacer piña

Queridos diocesanos:

Comenzamos el tiempo de Adviento, y nos disponemos santamente a entender, una vez más, que el Señor vino, vendrá y está viniendo. Nuestro Dios es Alguien que camina hacia nosotros, y lo hace de manera apasionada. Nada ni nadie lo detendrá. El Adviento es el tiempo para redescubrir de nuevo esta cercanía continua, dulce e insistente de Dios. Somos nosotros quienes, libremente, abriremos nuestro corazón o lo cerraremos. Que no nos venza el peligro de no aceptar este movimiento de aproximación de Dios hacia nosotros.

Hoy vivimos, de manera consciente, un fuerte momento misionero en la Iglesia. Somos misión, y eso significa que no podemos sostenernos pensando que todo depende de nosotros. Las luchas titánicas son un planteamiento erróneo. Tarde o temprano, caemos en el doloroso error de un activismo voluntarista que duda de Dios y de su gracia. Vacilamos y nos precipitamos en un profundo abismo pensando, por ejemplo, que ser cristiano es saber cosas —cuantas más, mejor—. No es así: Jesús mismo ensalza a Dios, el Padre, porque ha revelado a los sencillos los misterios del Reino. El desacierto misionero es aún más patético cuando dejamos que el individualismo se convierta en el criterio de la propuesta cristiana. Por eso, os propongo una breve reflexión sobre esta expresión nuestra: «hacer piña».

El Adviento, que es la espera esperanzada del retorno de Jesucristo, nos invita a no perder el hilo del sentido comunitario de la salvación que Dios quiere para toda la humanidad. Demasiado a menudo vamos solos. Entre nosotros no puede ser así, si nos llamamos católicos —«nosotros», qué palabra tan nuestra y tan traviesa, en fin—.

Aspiramos a vivir nuestra fe en comunidad, y mejor haciendo piña.

El deseo hoy se convierte en virtud y, por tanto, colaborar entre nosotros se convierte en una urgencia pastoral de primer orden. Quienes viven amando se mantienen unidos. No banalicemos, por favor, nuestras muestras de amor, de servicio y de justicia. Aquello que hacemos nos define, y también la manera en que esperamos. No queremos de ningún modo desesperarnos durante este Adviento. Al contrario, queremos descubrir la venida del Señor a nuestras vidas. Una manera inequívoca de reconocer su presencia es, y será, la experiencia de comunidad que vivimos.

El Adviento, que para nuestros hermanos ortodoxos es conocido como la Pequeña Cuaresma, es también un tiempo de conversión. Debemos permanecer vigilantes ante los pequeños detalles, porque es en los elementos que parecen más anecdóticos y pasajeros donde Dios quiere visitarnos. Dios llama a la puerta de nuestro corazón y nos pide humildemente: «—¿Me dejas entrar?». La preparación de estas cuatro semanas pasa, no lo olvidemos, por reforzar nuestros lazos y vínculos con la comunidad. Nuestras relaciones hablan de nosotros. Favorezcamos, pues, nuestros momentos de oración, de servicio, de formación y de celebración. Hagámoslo. Sin miedo. La esperanza es nuestro tesoro, porque la esperanza es Jesucristo mismo, que vive en nosotros.

La lógica del Adviento, hoy, pasa por nuestro obispado: por fortalecer no tanto el ritmo de nuestra marcha, sino por consolidar el sentido diocesano de nuestra fe. Dios está viniendo. No lo dudemos. Lo hace de tal manera que quiere, de nuevo, nacer en nuestros corazones, en nuestras familias y, cómo no, en nuestras comunidades. «Hacer piña», hoy, es para nuestra misión diocesana un imperativo lleno de esperanza.

Aceptémoslo.

Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero

Obispo de Lleida